

Φ. — Πάρε λοιπόν τὸν Μᾶη μου καὶ δός μου τὸν 'δικό σου καὶ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κάθε ξεφαντικό σου.

Πρὸς Δελφινίανν λόγος σμερδαλέος τοῦ στέλου τῆς παιδείας Ἀχιλλέως.

Κι' εἶπεν ὁ δῖος Ἀχιλλεύς τῷ δῖῳ Δελφινίανν:
«ὄλα ἐπῆγαν μιὰ γὰρ, εἰς ὅλα εἶχα γούρι,
ὁ λαοπλάνος ὁ γνωστός μηδενικό ἐράνν,
πολλούς πολλούς χαιρετισμούς κι' ἀπὸ τὸν Κοντογούρην,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Πατρινοὶ σοῦ στέλλουν χαιρετισμάτα
μὲ χίλια δῶ ἐγκώμια κι' ἀμυγδαλοτασιασμάτα.

«Δὲν ἄρσασ τούς Πατρινοὺς νὰ κάμουν νταβατουρί
καὶ ὁ Τρικοῦπης ἔχασε Παρασκευαίς καὶ Τρίταις...
πολλούς πολλούς χαιρετισμούς κι' ἀπὸ τὸν Κοντογούρην
καὶ σὲ φίλῳ ἐκ μέρους τοῦ 'στῆ; ἄσπραϊς φαβοσίταις.
Μούπε γιὰ τέτοια πράγματα λεπτὸ νὰ μὴ σὲ μέλῃ
κι' ὁ ἄγγλος ὁ κρεμανταλὰς ἄς σοῦζῃ β,τι θέλει.

«Δὲν πρέπει, Πρωτοκαθέδρε, νὰ σοῦ κολλᾷ μαρᾷ:
καὶ οὔτε φύλλου πῆδημα ποτὶ νὰ σὲ πειράξῃ.
Γιὰ παραπίπαις ψεύτικαὶς μὴ δίνῃς δῶ παρᾶδες,
σοῦ πρέπει νὰ λυγίξῃσαι, νὰ συνοκαμαρόνῃς,
καὶ πάντοτε νὰ φαίνῃσαι 'στους ἄλλους μισκαράδες
αστροπελέκι, σίφουνας, τουγιάς Κολοκοτρώνης.

«Μὴ σὲ τρομάξῃ τίποτα καὶ δίχως ῥόδο κτύπα,
μὴ σὲ ζιππάξουν ἢ φωνάξῃ τοῦ ἄγγλου Παραπίπαι.
Ὅταν ἀφῶς καὶ σίνεργο διαβαίνει καὶ πενοῖ
ὄ,τι κι' ἂν 'πῆ, Πρωθυπουργέ, τὸ στόμα τοῦ Τρικοῦπῃ,
κι' ἐνόσω τὸ Κορδόνι μας τὸ κράτος κ' ἔβερνᾷ
θὰ τρώῃ ἢ μιλᾷ σίδερο κι' ἀτάξι: τὸ κουνούπι.

«Πᾶγα 'στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ σηκώσω
καὶ 'στὸν Τρικοῦπῃ νὰ ριχθῶ καὶ νὰ τὸν χαντακώσω.
'Ἦταν Λαμπρῆ κι' ἐσοῦδιζαν ἀργὰ παχειὰ 'στῆς μάνδραϊς,
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρσασ παιδιὰ, γυναίκαϊς κι' ἄνδρες
κόκκιν' ἀγὰ μού ἔδωσαν καὶ τῆς Λαμπρῆς κουλούρῃ
καὶ ἔδεξασαν πρὸς χάριν μου τρομπόνῃ καὶ κουμπούρῃ.

«Κορδόνι κι' ἄγιο: ὁ Θεὸς...παντοῦ τὸ στέρεϊ νίχ
κι' ἴσωσ τὸ μέλλον εἰς αὐτὸ καὶ τὸ παρὸν ἀνάγει.
Μὲ τοῦτο, Πρωτοκαθέδρε, μὴ παύῃς νὰ βαρῆς
καὶ κτίξῃ κάστρα πυργωτὰ μὲ τοῦβλα καὶ μ' ἀσέβητῃ...
ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρσασ λαὸς καὶ ἱερεῖς
μού ἔβαλαν τὸ μεθ' ἡμῶν καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

«Πᾶγα 'στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ κουνήσω,
κι' ἀμάξωα τούς βλάμῃδες γιὰ νὰ τούς προσφηνέσω.
'Ἀδέλφια μου, ἐφῶναξ, πῶθῃστε κοντὰ μου,
ὁ κύσιος μου μ' ἔστειλε πολλὰ νὰ σὰς εἶπω,
κι' ἐγὼ τρεῖς μούντικαϊς ἔδωσα εἰς τὰ καθήκοντά μου
καὶ εἰς τὴν Πάτρα ἔτρεξα γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ.

«Ἀδέλφια μου, καπλάνια μου, χρυσοὶ μου θσαυροὶ,
φιλήστε τὸν βλάμῃ σας 'στὰ μάτια καὶ 'στὰ χεῖλις,
κι' ἂν ὁ Τρικοῦπης σῆμερα μπαστοῖνῃ τὰ ἐρῆ
ἴλοι θὰ εἶτε 'γρήγορα λαγούς μὲ πετραχίλι.
'Ἀμέσις ἄς ἀρματωθῇ τὸ κάθε παλληκαῖρι
νὰ μὴ μὰς ἔλθουν συμφοραῖς ἀπὸ τὴν Κανακάρῃ.

« Ἀδελφί μου, ζεφτέρια μου, μαζί σας τραγουδοῦ...
τόσον καιροῦ... ἄκουσα τὰ μούτρα σας νὰ 'δο.
Δουλεύω γιὰ χατήρι σας καὶ... ἔτσι καὶ ἡμέρ
κι' ἀπὸ τοὺς κόπους ἔγινα κι' ἐγὼ σὰν ἡ... καλλιάρως,
ἀν δὲ συχνὰ, ὡς ἔπρεπε, δὲν ἔρχομαι' ἐδῶ πέρα,
σκεπθῆτε πῶς μου 'φρότισαν τὸ πῶ μεγάλο βάρος.

« Σταυρακοί, δελφίνα μου, τὰ μάτια σας γαρίδα,
ἀν τὸ Κορδόνι θέλετε νὰ τρώγῃ τὴν πατρίδα.
Τὰ γράμματα κατήντησαν νὰ εἶναι γιὰ τὸ κάρω,
ἀλλὰ ἐγὼ τάνηψα περὶ πολλὰ τυρβάζω,
καὶ ἀν συχνὰ δὲν ἔρχομαι' μαζί σας νὰ ζευκάρω,
μὲ τὴν Παιδείαν προσπαθῶ ν' ἀνοίξω τὰ στραβὰ σας.

« Αὐτὴ μονάχη μου φροντίς κι' ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη,
αὐτὴ μου ψῆνι, βρὴ παιδιὰ, τὸ μαῖρο μου σπικτί.
Αὐτὴ μιά ὄρ' ἀρχήτερα κι' ἐμένα θὰ γέρασῃ,
κι' ἀν ὁ Τροικοῦπης ἀπ' ἐδῶ μὲ θριάμβον περάσῃ,
ἔ! τότε πλέον χάνεται κι' ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ της
καὶ 'στὸ τσοκάμι βράστε τιν νὰ πῆτε τὸ ζουμί της.

« Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Πρόεδρε, κι' ἐκεῖνα τὰ ζεφτέρια
ἠπλίσθησαν μὲ δίκαινα, κομποῦραις καὶ μαχαίρα,
καὶ οὕτω πῶς ἐπέρασε κι' ἐκεῖνος ἀπάνης,
καὶ οὕτε πρὸς ὁποδοχὴν δὲν ἔτρεξε κανεὶς,
ὁ Κανακάρης μοναχὰ μαζί μὲ τὸν Φωτῆλα,
κι' οἱ δύο κατακίτρινοι ὡς φθινοπόρου φύλλα.

« Τῶν Ρούφων τοὺς ἀντάμους τοὺς 'πῆγε ριπιτι
καὶ μὴν ἀκούς πῶς ἔγινε μεγάλη τελετὴ.
Αὐτὰ τοὺ γράφουν, Πρόεδρε, δὲν εἶναι παρὰ ψέμμα,
γνωρίζεις πῶς ὁ 'Αχιλλεὺς δὲν ἔμαθε νὰ παίζῃ,
κι' ἀν τίποτα συνέβαινε οἱ βεβαίω πῶς μ' αἶμα
'στὴν Πάτρα θῆξαν ταῦτα καὶ ὄχι μὲ κρεμζί.

« Κι' ἀν τὸν Φωτῆλαν ἄφρασε μετὰ τοῦ Κανακάρη
νὰ τρέξῃ πρὸς ὁποδοχὴν καὶ τῶσα νὰ παρλάσῃ
χωρὶς νὰ φέρω σύγγυον καὶ παραγῆν καμμίαν,
αὐτὸ τὸ ἔκαμα γι' αὐτοὺς ἀπὸ μακροθυμίαν
ἀλλῶς, ἐὰν ἤθελα νὰ βῆξω ἄλλο ἔτσι,
μπορούσα ὅλων τέντερα νὰ κάνω κοροῦτσι.

« Χάρις εἰς τὰ αἰσθήματα τὰ φιλανθρωπικὰ
ἐγλύτωσαν οἱ Πατρινοὶ ἀπὸ τὰ φονικά.
Κι' ἔταν τὸν ἐγύμνα ταχὺς ἐκ τῶν Πατρῶν
ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλα τοὺς ἄλλους μου μετρῶν,
φωνὴν μακρόθεν ἤκουσα μὲ κεραυνοὺ ἁμοίαν:
'Δόξα, Γεροκουστόπουλε, 'στὴν σὴν μακροθυμίαν.»

« Ἔτσι λοιπὸν ἀπέμεινε μονάχος τοῦ σὰν κουκός
ὁ 'Αγγλὸς ὁ κρεμανταλῆς, αὐτὸς ὁ Μαμελοῦκος.
Κι' ἔταν τὸν ἐβαρκάρισαν ὁ πόντος ἱμμάτω,
ὑψώθησαν δὲ κόματα μεγάλα σὰν βουνά,
κι' ὀλίγου δὲν τὴν βάρακα του νὰ φέρῃ ἔνω κάτω
τὸ κῆτος τὸ πελώριον τοῦ πάλαι 'Ιωνά.

« Τὰ ἔγραψα, Πρόεδρε, τοῦ 'πῆγε ἀγουρίδα,
καὶ μόνος σὰν κατάδικος τραβῶ γιὰ τὴν πατρίδα.
'Αλλ' ὅμως μάσκουλο κι' ἐκεῖ γι' αὐτὸν δὲν θὰ βροῦντήσῃ
κι' ἀν μ' ἄφρινε, Προθυποῦργέ, νὰ πάω κι' ἐκεῖ πέρα,
δὲν ἤθελε μὰ τὸν σταυρὸ κανεὶς νὰ ζευκτίσῃ
κι' ὁ... ἄλλος τοὺς ἔπανε καὶ μάνια καὶ πατέρια.

« Ὅτι, μοῦ εἶπες ἔγινε ὡς τοῦ νὰ 'πῆς κρεμμυδι...
τοῦ λαοπλάνου 'στὴ στιγμή τοῦ ἔτριμα τὴ μοῦρη,
τοὺς Ρούφους καὶ Φωτῆλῆδες τοὺς ἔκαμα σκουπίδι,
μὰ 'πῆρα καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Κοιτοῦοῦρη.
Καὶ τώρα τοῦ 'ρεζιλέρα τὸν 'Αγγλο Παπαρῶδα
ἀπὸ τὴν Πάτρα ἔρχομαι καὶ 'στὴν κορφή κανέλα.»

Ὁ Δελφινιώφης κλαῖων μὲ θρήνον φρικαλέον.

Λαμπρὸς ποτὶ φροσφόρος τῶν νεκτῶν
ἐράττιζε σκηνὰς τὰς ἑλληνίδας,
ὅταν μὲ θρήνον ἔσκουζε φρικτὸν
ὁ Ὑπουργὸς καὶ ἦρος Λεωνίδας.

« Παράιτησιν θὰ δώσω δίχως ἄλλο...
συνοψοῦροι καὶ φίλοι μὴ χαλεῖστε...
δὲν πρέπει ἐπὶ πλέον ν' ἀνεβάλλω
γιατὶ ὁ Θεοδώρης δὲν συμμαρζεύεται.

« Φομὶ μὲ τούτον ἵσχω δὲν τρώγω,
ποτὶ τοῦ δὲν μοῦ εἶπε γλυκὸ λόγω,
τὰ βέρη του σ' ἐμένα τὰ φορτόνει
κι' ἐκεῖνος βγαίνει λάδι καὶ γλυτόνει.

« Δὲν μούκαμε ὡς σήμερα μὰ χάρη,
δὲν σκέπτεται πῶς εἶμαι ἀπὸ ράτσα,
καὶ μὴδύσας 'στὰ γεῖλι μου τὸ ψάρι
μ' ἐκεῖνο τὸ παράσημο τοῦ Μάτσα.

« Κι' αὐτὸς ὁ μπατζανάκης μου ἀκόμα
τὰ ρούχα του ἀπλῶνι σ' ἄλλον ἦλιο,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ θὰ δείξω εἰς τὸ κόμμα
μὲ μέσα μου δὲν τρέπει μόνον τίλι.»

« Κι' ἀφοῦ κι' ὁ μπατζανάκης Καραπάνος
μοῦ ἔγινε κουνουπι κατ' αὐτάς,
ὡς ἦρος Λεωνίδας μὲ τὸ κρένος
σὰς χαιρετῶ κι' ἡ τὰν ἡ εἰς.

Θέατρον τοῦ Παντοπούλου καὶ τῆς 'Αθανασοπούλου.

Καὶ ἀβρίον 'στὸ Θέατρον παράστασις ὠραία,
τὸ Κ α ν α ρ ἰ ν ἰ δηλαδὴ τοῦ καρχαστοῦ Ἀνδρέα,
ὁ βακουσεῖνος « Δ ἄ σ κ α λ ο ς » τοῦ προσφιλοῦς μας Μπάμπη,
ποῦ ἀπὸ πνεῦμα πάντοτε σπιθοβολεῖ καὶ λάμπει,
καὶ μὲ 'δικὴ μας ἔμμετρος κι' ἀρχαία κομῳδία,
ποῦ εἶναι κἄπως νόστιμη καὶ κἄπως ἀηδία.

Ὁ 'Ρωμὸς γνωστὸν εἰς πάντας — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀντροῦνι
μὲ ἔνοδοχοτο Ἐδῶ. — δῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔδῶ.

μὲ Ἰημεῖον, μὲ μὴ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦ τὰν ἄλλοτε μαμμῆ.